

DAGMAR GALAS

A portrait of a woman, likely a nun, wearing a black veil and a light-colored headband. Her eyes are closed, and her hands are clasped in front of her in a prayerful gesture. The background is dark and textured.

SESTERSTVO
MILOSRDNÝCH
BRATŘÍ

Dagmar Galas

SESTERSTVO
MILOSRDNÝCH
BRATŘÍ

1. KAPITOLA

Stát Oregon - Hillsboro - Nemocnice Milosrdných bratří - interna - oddělení dlouhodobě nemocných

„Víš, že dneska v noci umřel pan Sticks?“ zeptala se Kyra své kolegyně Grace, jakmile se ráno setkaly na sesterně.

„Ne, zatím jsem ještě s nikým nemluvila – před momentem jsem dorazila,“ pokrčila rameny a zavěsila si fonendoskop kolem krku, „to se od včera tak rapidně zhoršil? Vždyť se zdál být docela v pohodě.“

„Dobré ráno, děvčata, neslo se chodbou.“

„A sakra, Parkerová,“ pronesla otráveně Grace, „dneska si nějak přivstala.“

„To víš, je začátek měsíce, tak si jde pro ty svoje prognózy,“ prohodila Kyra a dodala: „já mizím – myslím, že mě na pětce a šestce urgentně potřebují...“

„Zaškrťm tě,“ sykla Grace, „nechat mě s ní tady samotnou.“

„Ty to s ní umíš,“ otočila se po kolegyni Kyra mezi otevřenými dveřmi a vytratila se.

„Dobrý den, Grace, máte pro mne vyhotovené ty analýzy o spotřebě léků a zdravotnických pomůcek za minulý měsíc a předpoklad na další měsíc?“ zeptala se Susan Parkerová z ekonomického oddělení.

„Ano, výkazy mám pro vás nachystané, ale bohužel nejsem vědma, abych vám s určitostí řekla, kdo z těch lidí přežije následující dny.“

„Grace, proč na mě jdete tak zostra,“ pokárala ji, „já to nedělám pro své potěšení – já to musím předat zase dál, a vy moc dobře víte, jak to myslím. Pouze potřebuji znát pravděpodobnost, jak dlouho se ten který člověk u nás bude ještě léčit – třeba půjde do domácí péče, anebo může požadovat léčbu v nějakém jiném – z jeho pohledu lepším – zdravotnickém zařízení. Vy jste tady přece v těsném kontaktu s nemocnými i jejich příbuznými, tak máte přehled a ledacos také zaslechnete.“

„Paní Parkerová, nejsem jediná, kdo tenhle těsný kontakt má,“ odpověděla našťavaně a pokračovala: „proč si tyhle věci vlastně neprobíráte s doktory – s ošetřujícím lékařem každého pacienta?“

„Protože se mi nikdo z nich nebude nimrat s nějakými čísly – natož pak sestavovat souhrnnou bilanci – na to oni nemají čas. Proto jste byla určena vy – jste něco jako styčný důstojník mezi klienty naší kliniky a mnou. Můžete si být jistá, že jste se v této funkci velmi osvědčila.“

Parkerová již byla na odchodu, když se zarazila: „Grace, máte v tom nepřesnosti – chybí vám tady pan Sticks – ten přece zemřel už včera. To se musí opravit!“

„Paní Parkerová, podle zápisu doktora Foxe ten člověk zemřel třicátého čtvrt hodiny před půlnocí, takže ho napíšeme do příštího výkazu – hned na prvního. Na tom přece nezáleží...“

„Má milá, to byste se divila, jak moc na tom záleží,“ zdůraznila, „takže to, prosím, předělejte – stavím se tady asi tak za hodinu.“

Zvláštní – pomyslela si Grace – ten člověk ještě nestačil ani pořádně vychladnout, a nahoře už o něm vědí.

Pozdě odpoledne se po namáhavém dni Grace konečně zastavila – uvelebila se v sesterně na staříčkém gauči, nohy si položila na židli a jedla zeleninový salát, když po chvíli vstoupila mladičká sestra Lara Millardová – taková malá sebevědomá potvora, kterou nemají pacienti příliš v lásce. Dneska si upletla ze svých dlouhých na blond obarvených vlasů francouzský cop, rudou rtěnkou si přetřela rty a stejně tak měla i rudě nalakované nehty na rukou. Opřela se zády o skříňku s léky stojící naproti gauči a zeptala se: „Grace, co si myslíš o eutanazii?“

„Proč se mě na to, proboha, ptáš?“

„Jen tak – ze zajímavosti – chtěla bych znát tvůj názor. Víš – totiž... ta paní Lawrencová, kterou jsme dneska přijali s tím nádorem na mozku, je na tom tak špatně, že by jí bylo nejspíš líp, kdyby nebyla. Myslím si, že by v takových situacích měla být udělena výjimka. Je mi té chuděrky moc líto“ povzdechla si.

Tobě teda určitě, pomyslela si Grace a odpověděla: „To máš sice pravdu, že je chudák – a v některých případech jako je tenhle – by to bylo pro toho pacienta určitě lepší, ale je to dvojsečné – mohlo by se toho zneužívat, takže právě proto je to ponecháno na přírodě, i když ten člověk nesmírně trpí. A od toho jsme tady my – zdravotníci, abychom mu pomohli to jeho utrpení důstojně přežít.“

Lara se naráz zeptala: „Hele, Grace, nechtěla bys jet s náma do Portlandu na takovou malou dámskou víkendovou jízdu? Kyra říkala, že máš volno...“

Zatímco Grace na Laru překvapeně civěla a nic neříkala, vešla Kyra a odpověděla za ni: „Ale to víš, že pojede. Já nemít tři děcka a věčně ubrblanýho manžela, tak jedu a na nic se neohlížím.“

„Bezva, oznámím to holkám,“ Lara se odlepila od skřínky a chtěla odejít.

„No moment, nebuď tak hrrr. Právě bylo rozhodnuto o mně beze mne,“ zarazila ji Grace, „vůbec jsem neměla možnost se k tomu jakkoliv vyjádřit... Bylo by vhodné mi o tom prvně něco říct – jako třeba: kdo všechno pojede, kdy a odkud se vyráží, kde by se spalo...“

„Budou tam tři od nás, dvě z JIPu, plus teda ještě ty. Mia si půjčí od svého bratra dodávku pro osm lidí, vyráží se v sobotu v deset dopoledne tady od nemocnice, večer bude taneček a spí se v portlandském klášteře.“

„V klášteře?“ zeptala se udiveně Kyra a obě na Laru nevěřičně hleděly.

„Jasně. Vy nevíte, že je v Portlandu klášter?“

„To jo,“ odpověděla Grace, „ale copak tam se může nocovat?“

„Nó, ne tak docela, ale máme to zamluvené po známosti. Je to tam děsně romantické a atmosféra, která v těch zdech panuje, má nádech takových těch správných starých zašlých časů. Noclehy budou v té části, kam nemají přístup turisté... Grace, máme s tebou tedy počítat?“

„Jasně, že jo,“ odpověděla za ni zase Kyra, důležitě pokývala na Laru, a ta se s tichým chichotáním vzdálila.

„Můžeš mi říct, proč za mne rozhoduješ?“ zeptala se naoko uraženě Grace.

„Protože jsi pecivál a nejsi schopna se rozhoupat ani k blbýmu výletu. Člověk tě musí pořád někam postrkovat. To, že jsi rozvedená, ještě neznamena, že budeš pořád jenom sedět doma na zadku a foukat si pošramocené ego. Nastal čas na další seznámení!“

„Že ty se mi tak ráda pleteš do života. Nevíš, co to je žít s takovým ohavným manipulátorem, který ti několikrát denně tluče do hlavy, jak jsi neschopná a nutí tě dělat věci, které se ti přičí, ale stejně je raději uděláš, abys měla od něj pokoj.“

„Byl to vůl a tys ho přechůrala – podala jsi žádost o rozvod. S tím takoví hajzlíci nepočítají. Myslí si, že budou mít pořád navrch a budou tě až do smrti ovládat. Jenže u tebe se setsakramentsky spletl... Ale nejsou všichni chlapi tací, takže se v sobotu vrhneš do víru velkoměsta.“

„Dík – za už minimálně dvoustou přednášku. Některé věci stran mužského pokolení by mě určitě vůbec, ale vůbec nenapadly,“ Grace se na kamarádku zaškaredila a dodala: „ty jsi vlastně taky taková manipulátorka.“

„Není třeba mi děkovat, zlato. Víš moc dobře, že mi na tobě vždycky záleželo,“ odpověděla Kyra, posadila se na gauč vedle své mladší kolegyně, jednu nohu si také položila na židli a pokračovala: „jsem zvědavá, jak dlouho se u nás ohřeje ta paní Lawrencová a kolik si na ní nemocnice nahrabe.“

Grace se na ni úkosem podívala a nakrabatila čelo: „Co tím chceš říct?“

„Copak ty nevíš, jak to tady chodí?“

Grace pokrčila rameny: „Nevím, co máš na mysli.“

„Přece Milosrdní dostávají na každého dlouhodobě nemocného určitý balík peněz - výše se liší podle závažnosti diagnózy - když pacient zemře před tím, než je částka vyčerpaná, zbylé peníze případnou nemocnici. Pokud přežije a náklady na jeho léčbu se přečerpají, tak se to musí dorovnat z toho přebytku. Podle mne ale většina pacientů zavře oči dřív, takže na nich špitál vydělává.“

2. KAPITOLA

Den se vydařil. Grace se ráno vypravovala s určitými obavami, ale pak musela uznat, že se její kolegyně dokáže pořádně odvázat, a že je hloupá, když pořád sedí doma a vůbec nechodí mezi lidi – vždyť je jí mezi nimi dobře.

Staříčká dodávka, kterou přijely, působila dojmem, že se musí každou chvíli rozpadnout, ale její motor šlapal jako hodinky. Mia ji odstavila na malém parkovišti za klášterem sv. Isidora. Prošly brankou do klášterní zahrady a přes ni se dostaly k zadnímu traktu.

Vystoupaly po pěti schůdcích, Lara uchopila kliku bytelných dveří, které se bez jediného hlesnutí otevřely a ony vešly do dlouhé chodby vydlážděné hnědo-béžovými dlaždicemi.

V rozmezí několika metrů byly rozestavěné velké vázy z pálené keramiky, ve kterých se skvěly čerstvé květiny. Vysoká a úzká vitrážová okna vpouštěla dovnitř denní světlo, které vytvářelo na podlaze rozmanité matně barevné vzory a tlusté stěny pohltily veškerý hluk, který přicházel zvenčí, takže zde panovalo absolutní ticho.

Na konci této chodby se nacházely další fortelné dveře s nápisem PRIVAT – zákaz vstupu. Dora je rázně otevřela a vešla.

„Tam se přece nesmí,“ zaprotestovala šeptem Grace, „musíme na někoho počkat, aby nás tam uvedl...“

„Nic takového není třeba,“ prohodila Lara, „vědí o nás.“

Grace chtěla ještě něco namítnout, ale ostatní se nahrnuly dovnitř. Vstoupila tedy do této síně jako poslední a asi jako jediná z toho neměla dobrý pocit.

Nenacházela se zde žádná okna – na pravé stěně byly ukotveny elektrické dvouramenné svícny z tepaného kovu, které zaplavovaly celý prostor nažloutlým světlem. Nalevo vedly několikery dveře z tmavého dřeva do jednotlivých cel. Ve výši obličeje měly malá okénka s mřížkou, takže každý procházející mohl do kterékoliv místnosti nahlédnout.

Uvnitř bylo téměř až u stropu zabudované kulaté okno tvořené malými tabulkami tlustého skla zalitého v olověných rámečcích. Výbavu pokoje tvořila kovová postel, noční stolek s lampičkou a šatník. A bylo to tu všude cítit jako ve staré skříni. Grace si vzpomněla na babičku, která měla v komoře starou dřevěnou almaru a v ní spoustu krámů – vždycky když k ní přišla na návštěvu, měla pokaždé ten samý vjem.

„Grace,“ Lara k ní nakoukla a vytrhla ji ze zamyšlení, „koupelna je támhle,“ mávla rukou směrem k zadnímu konci chodby a pokračovala: „kabinek je tam plno, takže se nemusíš obávat nějakých front. Jo, a vypínače nehledej – všechno je tady na fotobuňku.“

Zábava byla v plném proudu. Bar, ve kterém trávily večer se jmenoval U kovboje Billyho Billa a nacházel se pouze přes silnici od kláštera.

Došlo také na slíbený tanec. Hudba byla reprodukována a hrály se pouze country písničky. Grace se zpočátku cítila nesvá, ale když viděla, jak poskakují ti ostatní, ztratila zábrany a přidala se. Chtivých tanečníků zde bylo přítomno víc než dost.

Nějak kolem půlnoci začala Grace pociťovat nadměrnou únavu – k tomu se přidalo zamlžené slyšení a rozmazané vidění. Celá se cítila jakoby se pohybovala v husté mlze. Opřela se lokty o desku stolu a dlaně si přitiskla ke spánkům.

„Grace, co je ti?“ někdo jí položil ruku na rameno a jemně s ní zacloumal.

„Asi jsem to přepískla s pitím.“ I její vlastní hlas jí zněl dutě a cize. Jak to mohla tak přehnat? Nikdy se přece takhle neopila. Kolik vlastně měla těch drinků? Dva nebo tři? Anebo jich bylo víc a zapomněla to počítat? Ale prokládala je přece minerálkou a měla večeři. Jak se mohla takhle nechutně zlítnout? Chci okamžitě do postele a k ní postavit kýbl, protože budu určitě zvracet.

Dotýkaly se jí něčí ruce. Co mi to oblékáte? Tohle přece nemůže být moje noční košile. Proč má tahle takové dlouhé rukávy a sahá mi až ke kotníkům? Vždyť se v tom uvařím.

„Dělejte, máme zpoždění.“

„Copak můžu za to, že je tak odolná?“

V čem máme zpoždění? Myslela jsem, že jsme si udělaly víkendový relax a nikam nespěcháme. A proti čemu jsem odolná? Kam to jdeme? Přece do kláštera vedou schody nahoru, tak proč jdeme dolů? A proč je tady najednou takové chladno a přitímí? Tak kam mě to vedete? Může mi to někdo vysvětlit? Copak jsem jediná, která to nechápe? Co přede mnou tajíte? Chci odtud pryč! Proč mě nikdo neposlouchá?

Grace držel někdo z každé strany za paži a někam ji vedl potměnou chodbou, ve které byla cítit vlhkost.

Zastavili přede dveřmi z dubových fošen, které se před nimi samy rozestoupily. Grace ale záhy poznala, že je z vnitřní strany otevřela jeptiška a ustoupila stranou, aby mohly vejít.

V každém rohu místnosti stál reflektor, který důmyslně nasvěcoval stěnu, zatímco uprostřed bylo na kamenné podlaze umístěno křeslo s rudým potahem a obklopovalo ho příšeří.

Grace se snažila zaostřit, ale stále měla všechno kolem sebe zamlžené.

Čekalo zde na ni několik jeptišek – nebyla si jistá, zda jsou mezi nimi i její kolegyně, neboť obličeje všech byly díky její indispozici groteskně protažené. Měly na sobě normální oblečení řádové sestry, ale přece jenom bylo tak trochu jiné.

Utvořily kolem křesla kruh, a jakmile se daly do pohybu a látka kolem jejich těl vlála, bylo vidět, že sukně mají rozparek až k rozkroku. Halena neměla zapínání – její cípy si každá zastrčila za

pas a středem hrudníku až k pupku se táhla rozevřená mezera, ve které se rýsovala částečně obnažená ňadra. Na hlavách měly klasické závoje.

Dvě ženy opět uchopily Grace za paže, nasměrovaly ji ke křeslu – zde ji trochu pozvedly, neboť sedák byl poměrně vysoko, a Grace na něj usadily.

Vysvětlete mi, co to má znamenat. Snad mi nechcete říct, že se mám stát taky řeholnicí. Vždyť ta moje domnělá noční košile, která děsně škrábe, je vlastně jeptiškovský úbor. Já nechci! Hned mě odtud odved'te! Tak slyšíte?

Obě klášternice zůstaly Grace po boku a jedna z nich řekla: „Teď budeš po mně opakovat slova. Rozumíš?“

Jaká slova? A proč je mám opakovat?

„Tak rozuměla jsi?!“ Následoval nepříjemný štípanec do stehenního svalu.

Grace strnule přikývla.

„Ó Satane, Pane náš, my Sesterstvo Milosrdných bratří, ti kráčíme vstříc a přivádíme naši sestru Grace, která se rozhodla ze svojí svobodné vůle oddaně plnit tvá poselství skrze strádající a umírající.“

„Óóóóómmmmmm,“ zapěly sborově řeholnice.

„A teď, sestro, opakuj po mně: Tvá přání mi budou rozkazem.“

„Tvá přáá...ání mi bud...ddou roz...kaazem,“ vyslovila Grace s námahou, neboť jí jazyk vypovídal službu.

„Pokud ho nesplním nebo vyžradím, stihne mne trest.“

„Pokk...kud ho...“ Co je to za blbost – svoje povinnosti si plním. Na to nemusím přece přísahat.

„Řekla jsem ti, že to máš po mně opakovat, tak dělej a nezdržuj! Ctihodná sestra přiblížila svůj obličej až ke Graceině tváři, znovu jí celou větu přednesla a nešetrně ji dloubla pěstí do žeber.

„Pokk...kud ho nespl...ním nebo vyz...ra...ra...dím, stih...ne mne...tr... trest.“

„Tak přísahám.“

„Tak přííí...sahám.“ To by mne zajímalo, k čemu je tahle pitomá fraška dobrá. Připadá mi to, jako bych se ocitla ve středověku, seděla na inkviziční stoličce a měla být za svoje dosud nespáchané hříchy popravena.

„Óóóóómmmmmm,“ neslo se místností a odráželo se od stěn.

Nyní přistoupily zezadu k opěradlu dvě sestry a sklopily ho. Jedna z nich se ke Grace naklonila a zašeptala: „Lehni si a uvolni se.“

Grace byl ten hlas povědomý, ale momentálně si k němu nedokázala přiřadit obličej. Proč si mám lehat? Co se mnou budete dělat? Tak už mi to konečně vysvětlíte a nehrajte se mnou tuhle hloupou hru! Nelíbí se mi to.

Další dvě, které jí na křeslo pomáhaly, uchopily kovové držáky zasazené v čepech, jenž byly zboku sedáku, a vytočily je směrem ven. Každá vzala Grace za nohu a patou ji usadila do opěrného oka.

Načež rozepjaly knoflíčky jejího slavnostního šatu z přírodní příze, jež se výjimal na rudém sametu, a odhalily tak její ženskou podstatu.

Kruh se rozestoupil a Grace se objevil v zorném poli muž v šarlatovém plášti s kapucí na hlavě.

Vešel mezi její rozevřené nohy, zčásti rozhalil svůj oděv opatřený u krku přezkou, která přidržovala oba přední díly u sebe, a obnažil tak svoje vybičované vzrušení. Uchopil Grace za boky a pomalu do ní začal vstupovat. Ta vyjekla, neboť na tohle nebyla připravená a počala se vzpouzet a zmítat sebou. Řádové sestry ji ale pevně uchopily za ruce i za nohy, aby jí v tom zabránily.

Muž ji stále držíc za boky na sebe víc přirazil a začal se v ni pohybovat.

Co to dělá? Vždyť on se mnou souloží. Copak já jsem to někomu dovolila? Nepamatuju se. Okamžitě toho nech, ty dobytku! Zapřela se patami – chtěla se odrazit a vysunout se tak na rozloženém křesle výš, aby unikla tomu nenasytnému chtíči, ale několikery paže ji svíraly jako v kleštích a bránily jí v jakémkoliv pohybu.

Zahalená postava se začínala přibližovat vrcholu. Muž zrychlil své pohyby, ztěžka oddechující hrud' se mu dmula, šlachy na krku se napjaly, a když zvrátil hlavu dozadu, jeho tělo se začalo chvět v nastupující extázi.

„Óóóóómmmmmm,“ rezonovalo prostorem.

Muž z Grace vyklouzl, přetáhl přes sebe obě poloviny pláště, aby skryl své plihnoucí mužství a vzdálil se.

Sestry opět utvořily uzavřený kruh. Vrátily křeslo do původní polohy, a jakmile Grace seděla, jedna z nich jí řekla: „Teď svůj slib stvrdíš vlastní krví!“

Další povědomý hlas. Že by to byla Kyra? Ta s námi přece nejela. Nebo ano? Že bych si to nepamatovala? Kdo v tom autě vlastně seděl? Au, vždyť to bolelo!

Někdo ji bodl čímsi ostrým do prstu, na kterém se objevila kapka krve. Další ruce uchopily její prostředníček a přitiskly ho na zažloutlý list papíru připevněného klipem k podložce.

Ráno zaťukala Dora na Graceiny dveře a strčila svoji kudrnatou a na kluka ostříhanou hlavu dovnitř: „Ty nebudeš vstávat?“

Grace pootevřela jedno oko a zeptala se: „Kolik je?“

„Devět. Čeká se pouze na tebe.“

Grace zívla a protáhla se. Dora přistoupila k nohám jejího lůžka a posadila se na jeho okraj. „Jak ses vyspala?“

Následovalo další zívnutí. „Víš, že ani nevím? Vůbec si nepamatuju, jak jsem se dostala do postele. Ještě se mi nikdy nestalo, že bych byla tak zlitá a nevěděla o sobě – mám úplné okno. Neudělala jsem náhodou nějakou ostudu?“

„Můžeš zůstat v klidu,“ Dora ji poplácala po paži a zasmála se, „byla jsi roztomilá. Doprovodily jsme tě na pokoj a uložily tě.“

„Ale stejně...“ Grace to neustále vrtalo hlavou, neboť od určitého okamžiku měla o svém jednání a chování pochyby. „A taky se mi zdál příšerný sen.“

„O čem byl?“ zeptala se Dora s nepředstíraným zájmem.

„To ti ani nemůžu říct, protože bych se červenala...“ Grace se zachichotala.

„Holky, kde to vážne?“ Lara nakoukla dovnitř,“ mám příšerný hlad, tak sebou hod'te.“

Grace ocenila úroveň zdejších sprch: moderní, barevně sladěná dlažba s obklady, automatické odsávání, světlo na fotobuňku, nerezová madla a poličky, k dispozici ručníky, mýdlo, šampón... Uchopila kohoutky a chystala se je roztočit, když si všimla čehosi na levém prostředníčku. Šokovalo ji to. Zaslhlá krev a stopa po vpichu. Takže to, co se jí dělo, nebyl sen, ale skutečnost.

Na zpáteční cestě Mia prohlásila: „Příště jedeme do Salemu. Myslíte, že by nás nechali přespat v tom čarodějnickém domě? Strašně ráda bych zažila tamější atmosféru.“

3. KAPITOLA

Grace celou cestu do Hillsboro přemýšlela o tom, co měla tahle podivná hra znamenat, ale nepřišla na to. Všechny její kolegyně se tvářily, jako by nic takového neproběhlo.

V sobotu se k ní Michelle a Helen chovaly poněkud odtažitě. Zнала je pouze od vidění a měla pocit, jako by jí dávaly najevo, že sestry z JIP jsou o hodně víc než ošetřovatelka z interny, ale v neděli už byly o něco přátelštější. Navštívily plavecký bazén, kavárnu, bistro, obchodní centrum a dobře se bavily. Nepostřehla žádný náznak nějakých významných či skrytých pohledů nebo poznámek.

Tam kdesi dole – v té sklepní místnosti – se jí zdálo, že slyší mluvit Kyru. Byla to skutečně ona? Vždyť s nimi nejela. A co ten druhý hlas – ten zatím nedokázala k nikomu přiřadit. A kdo byli všichni ti lidé? Byly mezi nimi i tyhle zdravotní sestry? Nebo to byly úplně cizí jeptišky. A proč si k těm podivným hrátkám vybraly právě ji? Někdo jí něco nasypal do pití. Kdo a proč? Nestala se obětí omylu? Třeba to bylo určené někomu jinému. A co ten chlap? Vždyť on ji znásilnil. Neměla by jít na policii? Ne – to by asi nebyl dobrý nápad. Řekli by jí, že se opila a něco se jí zdálo. V tom baru by se určitě našla spousta svědků, kteří by dosvědčili, že byla zlitá pod obraz. Jenže by toho musela vypít setsakramentsky hodně, aby

se dostala do takového stavu a ráno by jí praskla hlava – to se ale nestalo. Cítila se úplně normálně. Musí se Kyry nějak nenápadně zeptat, co vlastně dělala o víkendu. Jenže spolu budou sloužit až ve středu – podle toho, co jí říkala – tři dny, to je dost dlouhá doba. Měla by jí zavolat... Ne, to je další blbost – musí to vymyslet nějak jinak.

Z celého víkendu vytanula spousta otázek – nenašla se na ně však jediná odpověď.

V pondělí dopoledne měla Grace v nemocnici napilno, takže neměla čas vymýšlet nějaké strategie, ale řešení přišlo samo. Kyra se přihnala na oddělení a spílala si do blbců.

„Co je?“ zasmála se Grace spěchajíc chodbou.

„Ále, jsem normální sklerotik. Ta nejmladší potřebovala nový dres, tak jsem jí ho koupila, a jak jsem si přerovnávala v tašce věci, odložila jsem balíček v šatně do skříňky a nechala ho tam. Dneska ráno po něm byla samozřejmě shánka, takže ho musím fofrem dopravit do školy. No, a co ty? Povídej a přeháněj. Jsem jedno velké ucho,“ Kyra máchla rukou a naznačila tak velikost ušního boltce.

„Skvěle jsem se bavila. Vůbec jsem netušila, že by mohly být holky tak fajn. Dora měla samozřejmě kolem sebe hned spoustu nových kamarádů – ještě jsem nepřišla na to, jak to dělá. Zřejmě má nad hlavou jakousi neviditelnou auru, kterou ty lidičky k sobě přitahuje. Mia, naše bývalá diskotéková královna – ač je vdaná, měla hned několik nápadníků. Nevynechala snad jediný taneček a nechala

se od kde koho plácát po zadku. A ty dvě z JIPky taky nezahálely a nejsou zas tak úplně nafrněné, jak vypadají. “

„Zlato, měla jsem na mysli tvoje nápadníky,“ zdůraznila.

„No, bylo jich tam spousta, ale nestačila jsem si mezi nimi vybrat. Na to byl ten víkend příliš krátký... A co ty? Jak ty ses měla?“

„Opravdu to chceš slyšet?“ uchechtla se Kyra.

„Jasně – vždyť víš, že tě vždycky ráda vyslechnu.“

„Takže: v sobotu jsem byla v práci – očekávala jsem, že bude doma umyté nádobí a trochu poklizeno – aspoň v kuchyni, ale strašně jsem se zmýlila – všude byl jeden velký svinčík. Když jsme kupovali myčku, bláhově jsem si myslela, že to nádobí tam ti pubertáci nahážou, ale ani to nejsou schopni udělat. Hráli na počítači hry a hádali se u toho. Manžel se díval na televizi a frflal, že tam není nic pořádného k večeři. A v neděli jsem doháněla to, co jsem přes týden nestihla.“

„Grace pouze pokývala hlavou a nic neříkala.

„Copak? Tebe ta moje story dneska nepobavila? Děje se něco Grace?“

„Potřebovala bych s tebou mluvit. Ale ne tady. Je to na delší povídání.“

„Tak se mám u tebe večer stavit?“

„Hm. To bys byla hodná.“

„V kolik? V osm?“

„Jo.“

Kyra to v žádném případě nemohla být – musely ji ošálit ty rozhozené smysly.

Grace si myslela, že její přítelkyně už nedorazí, ale Kyra se objevila skoro až o půl deváté.

„Promiň – dřív jsem to nestihla. Znáš to: člověk miní a druzí mění.“

„Spíš bych se měla omluvit já tobě. Vytáhla jsem tě z domu kvůli pár blbostem... Vím, že to nemáš lehké a já tě otravuju. Měla jsi mi zavolat, že ti to dneska prostě nevyhovuje.“

„Hele, necháme toho, jo?“ zarazila ji Kyra a žuchla v obývacím pokoji do křesla. „Kdyby to nebylo důležité, určitě bys mě nezvala na čistě soukromý dýchánek.“

„Můžu ti něco nabídnout?“

„Ne, nic. Zhltna jsem večeri a teď mě to tlačí,“ Kyra si položila dlaň na žaludek, „raději mi řekni, co tě trápí. Připadáš mi taková nějaká nesvá nebo vyplašená – nedokážu to přesně definovat...“

„No, víš... zažila jsem na tom výletě dost zvláštní věc. Nevím, jestli to byly halucinace, anebo skutečnost,“ Grace se na chvíli odmlčela.

„A...?“ pobídla ji Kyra.

„Sobota probíhala úplně normálně... Holky byly bezva – říkala jsem si, že jsem hloupá, když pořád sedím doma – bylo mě s nimi dobře. Pak se to ale na tom večírku nějak zvrtno.“

Kyra soustředěně poslouchala a Grace pokračovala: „Udělalo se mi nějak šoufl. Začala jsem okolní zvuky slyšet jakoby v mlze – i můj vlastní hlas mi připadal jakýsi cizí, a dokonce obličeje všech okolo se nějak protáhly, takže jsem vlastně nevěděla, kdo je kdo.“

Nevím, jak jsem se dostala na ubytovnu – do toho kláštera – to si vůbec nepamatuju. Někdo mě oblékl do jakési teplé a škrábavé noční košile – nebo co to bylo – a vedl mě tmavou chodbou kamsi do suterénu – to vím, protože jsem cítila takovou tu klasickou studenou vlhkost. Kladla jsem jim spoustu otázek, ale nikdo mi na ně neodpověděl, takže si nejsem jistá, jestli to bylo pouze v mojí hlavě, nebo zda jsem to říkala nahlas. Smysly jsem měla tak nějak mimo, ale mozek mi pracoval na plné obrátky.“

Kyra pozvedla obočí a vážně se zeptala: „Myslíš, že ti dal někdo nějaké drogy?“

„Asi ano. Nejspíš mi to nasypal do pití. Zajímalo by mě, co to bylo za sajrajt.“

„Pravděpodobně nějaká halucinogenní substance. Momentálně mě nenapadá žádný lék, který by se takhle choval. A co se dělo potom – pamatuješ si to?“

„Ocitla jsem se v nějaké zešerělé místnosti v jejímž středu stálo polohovací křeslo a byla tam spousta jeptišek. Ty mě na něho uložily a semkly se kolem mne. Musela jsem přísahat, že si budu plnit své povinnosti – načeš se rozestoupily a objevil se tam chlap v rudém plášti, který mě bezostyšně vyšoustal.“

„Cože?“ nadskočila Kyra, „to sis musela nechat líbit? Copak ses nemohla nějak bránit?“

„Jak asi, když jsem nebyla při smyslech, a krom toho, ony mě držely.“

„Tak co jsi, proboha, udělala?“

„Co jsem asi mohla dělat? Nic. Čekala jsem až skončí.“

„Poznala jsi ho? Víš, kdo to byl?“

„Ne. Měl kapuci naraženou až do čela, a krom toho jsem přece říkala, že ty obličejce měli všichni protažené.“

„Řekla jsi to holkám?“

„Ne. Když jsem se ráno probudila, myslela jsem si, že se mi to všechno jenom zdálo. Ležela jsem v posteli ve své noční košili a cítila se úplně normálně. Až když jsem se sprchovala, zjistila jsem, že mám zaschlý vpich na levém prostředníčku,“

Grace natáhla ruku a ukázala Kyře dosud nezhojenou ranku.

„Aha.“

„Ale mohla jsem se klidně o něco poranit aniž bych si to uvědomila...“

„A co takhle nechat si udělat rozbor krve?“

„K čemu by mi to bylo?“

„Třeba bys v ní měla nějaké zbytkové množství té látky a mohla bys pak zajít na policii...“

„Jo, a policajti by mi řekli, že jsem fetovala a pak jsem z toho měla divoké sny. Nemám totiž na sobě jediné zranění – modřinu, hematom...“

„Poslyš Grace, moc mě to mrzí – pokud se ta prasárna skutečně odehrála... Já jsem ti ten Portland vyloženě vnutila... Teď z toho budu mít výčitky svědomí. Doopravdy nechceš...“

„To není tvoje vina,“ přerušila ji Grace, „jsem přece dospělá – souhlasila jsem s tím výletem a z vlastní vůle se ho zúčastnila. Nemohla jsi přece tušit, že se to zvrtně v takovou nechutnost...“, zavržela hlavou a pokrčila rameny.

Kyře zazvonil Mobil. „Promiň, musím to vzít – to je Emma.

Grace přikývla a Kyra naslouchala, načež odpověděla: „Miláčku, vydrž – za chvíli jsem doma a vyřídím si to s ním,“ ukončila hovor a telefon vrátila do kabelky.

„Grace, promiň...“

„Neomlouvej se – to bych měla spíš já tobě. Jed’ domů.“

„Víš, z Emmy se stává žena – právě dostala podruhé menses a Georg, ten blbeček, má hloupé poznámky. Ten kluk dospěje nejdřív tak za dvacet let – a to je z nich nejstarší.“

4. KAPITOLA

Grace nad touto záležitostí posléze mávla rukou a hodila ji za hlavu – nemělo smysl se tím neustále zaobírat, neboť tomu stejně nemohla přijít na kloub.

Asi po čtrnácti dnech – na noční směně – šla zkontrolovat jako obvykle pacienty, a když se z obchůzky vrátila na sesternu, vyjímala se uprostřed jejího pracovního stolu bílá obálka. Grace ji uchopila, aby zjistila, komu je adresovaná, ale ani na jedné straně nebylo napsané žádné jméno, ani cokoliv jiného. A vůbec: kde se to tady vzalo?

Vykoukla ze dveří a naslouchala... Nikde nezahlédla žádný pohyb a všude bylo ticho – krom zadního konce chodby, kde blikala a pištěla vadná zářivka, kterou ještě nikdo z údržby nepřišel vyměnit.

Grace zásilku ohmatala a měla pocit, že je v ní nějaká ampulka. Posadila se na židli, vzala nůžky, odstříhla z vrchní části obálky tenký proužek a rozevřela ji.

PHENOBARBITAL – stálo na malé zatavené lahvičce, a uvnitř byl ještě vložený kousek papíru s textem složeného z písmenek vystřižených z nějakého časopisu nebo novin:

ROBIN WOODOVÁ - DNES V NOCI.
AMPULI POUŽIJTE BĚŽNÝM ZPŮSOBEM.

„Fenobarbital,“ zašeptala Grace a stále nevěřícně hleděla do rozevřeného dopisu. Tahle koncentrace by zabila i koně. Takže má zavraždit Robin Woodovou –jedenatřicetiletou matku tříletého chlapečka, která má tu smůlu, že prohrává boj s rakovinou lymfatických uzlin. Tato látka by jí způsobila poškození dechového centra a selhání krevního oběhu. Předevčírem zastihla na chodbě její rodiče Thomase a Eve Maxwelllovi s doktorem Foxem. Ten jim právě říkal, že dává jejich dceři dva, maximálně tři měsíce života. Paní Maxwelllová mu na to odpověděla, že budou nesmírně vděční za každý den, který budou moci s Robin strávit. A ona jí má ten život teď vzít. Tak na tohle přísahala – toto jsou ty povinnosti, které má plnit. Jakže to říkala Kyra? Že nemocnice dostane na každého balík peněz a to, co zbude... Kam to vlastně jde? Ne – to je strašná myšlenka... To nemohou myslet vážně... Ale co když skutečně zabíjejí ty nemocné lidi pro peníze? Grace se nad tímto zjištěním otřásla. Někdo se na jejich smrti pakuje. Co má teď udělat? Má zavolat Kyře a říct jí o tom? Anebo má vzbudit doktorku Stephenovou? Ta spí na lékařském pokoji o poschodí výš – tam mají lékaři své zázemí. Ze všeho nejdřív ale půjde zkontrolovat vstup na oddělení – možná ho nezamkla... I když si to nemyslí.

Vstala a znovu se podívala do chodby – nic se v ní nezměnilo. Položila tedy dopis zpět na stůl a vyšla ze sesterny. Ostražitě postupovala podél dveří pokojů spících pacientů a naslouchala zvukům noci.

Její postava vrhala stín, který se před ní plazil po zemi a na stěně ji neustále předbíhal, gumové podrážky jejích bot vrzaly na linoleu, z koupelny bylo slyšet kapky vody, které se uvolnily ze sprchy a s plácnutím dopadly na dlaždice, některým poschodím se prohnal průvan a třískl dveřmi, někdo použil výtah, neboť bylo slyšet jeho svištivý zvuk, jenž se nesl ztichlou budovou.

Konečně došla ke vchodu – nakoukla skleněnými tabulemi do prostoru, jaký se nacházel před každým oddělením, a byl vybaven béžovými koženkovými křesílky umístěnými podél stěn, čtyřmi konferenčními stolkami a automatem na kávu. Schodiště vedlo do přízemí i horních pater a přímo naproti byl výtah.

Grace uchopila madlo dveří a s lehkým mrazením v zádech ho opatrně tlačila dolů. Klikla dorazila do nejspodnější polohy a křídlo dveří se ani nepohnulo. Na okamžik si oddechla, ale vzápětí si všimla, že je jedno z křesílek povytažené z řady. Napadlo ji, že na něm možná někdo seděl, pozoroval ji a čekal na svoji příležitost.

Grace zatrnulo. Co když je ještě uvnitř? Zprudka se otočila směrem k pokojům a

srdce jí začalo zběsile tlouct. Měla by jich všech deset projít a přesvědčit se, zda se ten někdo tady stále neskrývá...

Sundala si z krku tužkovou baterku, kterou nosila na kožené šňůrce a při nočních službách s ní kontrolovala pacienty. Zevnitř každého pokoje sice svítí nade dveřmi nouzové světlo, ale jinak je v místnosti šero, a když nechce nemocné budit rozsvícením

nástěnné zářivky umístěné nad jednotlivými postelemi, použije tuhle mini svítilnu.

Zhluboka se nadechla, přebytečný vzduch vypustila ústy, pozvedla ramena a vyrazila.

Pokoj číslo jedna: co nejtišeji otevřela, nakoukla do chodbičky, ve které se nachází dvě skříňky, v nichž mají pacienti uloženo civilní oblečení, dále je zde zrcadlo, umyvadlo, dveře na WC a do sprchového koutu – na chodbě má personál velkou koupelnu se zděným boxem, do něhož se dá zajet s vozíkem nebo dokonce i lehátkem – projela kuželem světla obě místnosti... oba pacienti spali.

Další pokoje... Něco někde kleplo. Grace zůstala stát na chodbě a naslouchala zvukům ztichlé budovy... Nic dalšího se už neozvalo – slyšela pouze hukot vlastní krve. Vešla tedy do pokoje číslo osm. Dveře do sprchy byly napůl pootevřené. Grace k nim tiše přistoupila, položila ruku na kliku, prudce s nimi trhla a současně rozžala baterku a posvítila si dovnitř. „Áááá,“ ze rtů jí splynul téměř neslyšitelný výkřik. Plastový závěs byl zatažený, někdo se nacházel za ním a tiskl se ke stěně.

„Okamžitě vylezte!“ přikázala tiše.

Nepohnul se.

„Tak dělejte!“

Nenásledovala žádná odezva. Grace tedy se zatajeným dechem a třesoucí se rukou sáhla po vypínači a stiskla ho. Měkké žluté světlo zalilo celý prostor malé koupelny.

Grace stála v chodbičce a soustředěně pozorovala závěs. Obraz za ním nabral jiný rozměr a tvar. Musí vejít dovnitř a rozhrnout ho. To zvládneš – ujistila sama sebe – nic ti nehrozí.

Škubla sebou a rozbušilo se jí srdce, neboť vedle nečekaně zavržala postel a ozvalo se slabé žuchnutí.

„Sestři?“

„Ano,“ odpověděla tiše, aby neprobudila druhou pacientku a vstoupila do pokoje. Před tím ale ještě vrhla pohled do sprchového koutu, aby se ujistila, že uvnitř zůstalo všechno při starém.

„Sestři, moc se omlouvám, ale podařilo se mi shodit na zem ten malý polštář.“

„To nic, já vám ho podám.“ Grace se sehnula, podhlavník zvedla a podložila jím hlavu Robin Woodové. „Ještě vám doliju čaj, máte už skoro prázdnou sklenici.“

Grace uchopila džbán a přidržela brčko, které jí překázelo.

„Sestři, jste strašně hodná,“ Robin položila dlaň na Graceinu paži.

„To je přece moje povinnost.“

„Já vím, ale ty druhé sestry nejsou tak vstřícné.“

„Budete chtít ještě něco?“

„Ne, děkuji, už jste toho pro mne udělala dost.“

Grace se usmála. „Tak dobrou,“ pronesla tiše a vzdálila se. U dveří sprchy se zastavila a překontrolovala stav. Nezdálo se, že by

tam došlo k nějaké změně. Vešla tedy dovnitř, uchopila závěs a rázně ho odtáhla. Někdo nechal na sprchové hlavici pověšenou osušku a při vzájemné hře stínů a světla to vypadalo, jakoby tam někdo stál, tiskl se ke stěně a snažil se být co nejméně viditelný.

Jakmile se ocitla na chodbě, opřela se zády a temenem hlavy o zeď. „Pane Bože, Robin,“ šeptala, „kdyby tys věděla, co pro tebe připravili... Určitě bys mě tak nechválila.“

Ještě zbývají dva pokoje, příruční sklad a hlavní koupelna. Grace se ztěžka odlepila od studící stěny a vstoupila do devítky. Pohledem přelétla chodbičku, automaticky otevřela dveře od WC a sprchy. Vzápětí se ale napomenula, že by to chtělo víc obezřetnosti. Vědomí, že je alespoň někdo vzhůru otupilo její ostrážitost.

Na desítce se na toaletě svítilo – z pode dveří se linul pruh světla. Grace nakoukla do nitra pokoje – jeden pacient chyběl – právě spláchl a vyšel ven.

„Všechno v pořádku?“ zeptala se tlumeně.

„Ano,“ přikývl.

Sklad se zdravotnickým materiálem a prádlem vypadal vždycky tak trochu tajemně. Kolem dokola jsou na stěnách připevněné police a střed podlouhlé místnosti vyplňuje další regál dosahující téměř až ke stropu. Křídlo dveří se zde, jako jediné, otevírá směrem dovnitř.

Prsty jedné ruky stiskla dvojvypínač, který uvedl do chodu několik světel a tou druhou prudce šťouchla do veřejí. Očekávala, že klika narazí do zdi a ona uslyší dutý zvuk. Namísto toho se ale ozvalo měkké žuchnutí, dveře se odrazily a vrátily nazpět.

Zachvátila ji panika. Někdo tam stojí. Musí zavolat ostrahu. Nebuď směšná – napomenula se. Jak bys to tomu chlapovi asi tak vysvětlila? Nebo má jít pro toho pacienta, co byl před chvílí na záchodě? Určitě ještě nespí. Jenomže to by vyšlo nastejno. Možná by to bylo ještě horší, protože by se rozneslo, že tady není bezpečno a mohlo by to poškodit renomé nemocnice, za což by dostala pořádný postih.

Nejistě přešlápla z nohy na nohu, kousla se do spodního rtu a v zápětí se naráz rozhodla: uchopila kliku a vzala to doslova s rozběhem. Vší silou a vahou těla nalehla na překážku. To něco, co tam bylo ukryto nekladlo vůbec žádný odpor – veřej k té věci měkce dosedla. Bleskově nakoukla do zádveří a ... obrátila oči v sloup. Prádlo! Žok s prádlem, který přivezli z prádelny a sestra, která to měla na starosti, ho nevyskládala do regálu – důmyslně vak šoupla za dveře v domnění, že si toho nikdo nevšimne.

Grace zhasla bzučící zářivku a nechala rozsvíceno ve skladě. Teď se vydala na poslední místo – do koupelny. Byla si jistá, že tam by se nikdo neskrýval – není kde. Je to vlastně taková podlouhlá vykachlíkovaná místnost – na noc ji nechávají otevřenou, aby se trochu odvětrala vlhkost. Takže nakoukla dovnitř a zamračila se na kapající kohoutek. Mise splněna, řekla si. Teď se vrátí k sobě a musí vymyslet, jak zabezpečit Robin. Prvně se ale zahleděla na vstupní dveře. Možná by nebylo od věci, kdyby nechala v zámku klíč, aby si někdo nemohl z druhé strany jen tak odemknout.

Vyhlédla skleněnými výplněmi do prostoru před sebou a překvapeně zamrkala. Byl to optický klam nebo skutečnost? Připadalo jí, že viděla za ohbím schodiště mizet cíp lékařského pláště. Uchopila madlo a opatrně ho tiskla dolů nepřetržitě hledíc směrem ke schodům. Bylo zamčeno. Vyňala z kapsy svazek klíčů, vybrala jeden z nich a strčila ho do zámku.

Posadila se za svůj pracovní stůl. Vzala do ruky zásilku a podívala se do ní. Ampule tam stále byla. Nebyl to sen a nevypařila se. Asi by bylo dobré to někam schovat... Obálku na několikrát přeložila, aby získala co nejmenší rozměr a přemýšlela, kam s ní. Jo... Přikývla sama sobě na souhlas. Odemkla svoji skříňku, z kabelky vytáhla sáček s dámskou hygienickou potřebou, rozlepila zadní svár a do natřikrát složeného absorbentu tu věc zasunula, načež šev uhladila a všechno vrátila zpátky.

Ozval se akustický signál. Grace sebou trhla a koukla na panel s čísly pokojů – na trojce se něco dělo – žárovečka blikala.

Když dorazila na místo, zářivka nad postelí Mata Browna svítila a dotyčný lapal po dechu.

„Říkal, že se mu špatně dýchá,“ oznámil jí jeho spolupacient.

Grace přikývla, přistoupila k Matově lůžku a nasadila mu kyslíkovou masku. „Ještě si dojdu pro tlakoměr...“

Tlak měl o něco zvýšený, ale nebylo to nic dramatického, takže nebude třeba ani žádná medikace. Zůstala stát u jeho postele a čekala až se zklidní. Znovu mu přeměřila tlak – začal se vracet k normálu.

„Pane Browne, ještě vám nechám ten kyslík a za chvíli vás přijdu zkontrolovat, ano?“

Sotva znatelně přikývl.

Když Grace u toho nemocného jen tak stála s rukama v kapsách, došla k závěru, že musí Robin někam odklidit – úplně mimo nemocnici. Tady jí hrozí nebezpečí. Zajímalo by ji, podle jakých pravidel ty pacienty vybírají a určují, který má kdy zemřít. Paní Lawrencová je na tom hodně špatně... Naproti tomu Robin stále bojuje a nevzdává to. Tak proč určili zrovna ji? Seděla na kolečkové židli, protáčela se ze strany na stranu a sbírala odvalu k tomu, co chtěla udělat – zavolat Seanovi a požádat ho o pomoc. Co na tom, že je tři patnáct. Teď momentálně je zde klid, ale za okamžik to může být úplně jinak, a kdyby čekala až do rána, nemusela by ho už zastihnout.

Vytáhla z kapsy nemocniční uniformy svůj mobil a nalistovala Seanovo číslo. Na chvíli se zahleděla na stěnu před sebou, neboť si stále nebyla jistá, zda to má udělat. Pak se ale naráz rozhodla a stiskla zelené tlačítko.

Telefon čtyřikrát zazvonil, načež se ve sluchátku ozval rozespálý hlas: „Doktor Graham, prosím.“

„Seane, omlouvám se, že tě budím, ale potřebuji tvoji pomoc – je to opravdu velice naléhavé. Já bych tě jinak v tuhle nekřesťanskou hodinu nevolala.“

„O co jde?“

„Kdo je to?“ slyšela zastřený ženský hlas.

„Moje ex,“ zněla tlumená odpověď – Sean asi položil dlaň na telefon, načež se ozvalo plácání bosých nohou po podlaze – neklamně znamení, že odchází z ložnice.

„Proboha, to musí otravovat zrovna teď? To nemohla počkat až do rána?“ mumlala žena.

„Tak povídej,“ ozval se její bývalý a Grace slyšela, jak si napouští vodu do sklenice a pije.

„Seane, mám tu jeden velký problém – potřebovala bych k vám do nemocnice převzt – nebo spíš uklidit – jednu pacientku.“

„Jaký k tomu máš důvod?“

„Dost vážný, ale teď ti to nemůžu vysvětlovat – nemám na to čas, ani se to po telefonu nehodí.“

„Hm... a diagnóza?“

„Cé lymfom.“

„Jak na tom je?“

„Zatím se drží a bojuje.“

„Ona chce změnit nemocnici?“

„Ne.“

„Tak proč chceš, abychom ji přijali?“

„Seane, věř mi, prosím. Teď ti to nemůžu říct...“

„Souhlasí s tím?“

„Ona o tom ještě neví. Hned po službě zajedu za jejími rodiči a promluví si s nimi. Musí to vzejít z jejich popudu.“

Sean se nadechl a pravděpodobně se poškrábal na hlavě – tak, jak to měl ve zvyku, když měl nějaké dilema. „Grace, vůbec nechápu,

do čeho se to pouštíš, a doufám, že ti je jasné, pokud to kiksne, budeš létat v průseru.“

„Už v něm lítám. Snažím se ji ochránit. Oni... oni jí chtějí ukončit léčbu a na to nemají právo.“

„Co je to za blbost? Jak jsi na to přišla?“

„Seane, teď ne. Pomoz mi to, prosím, vyřešit.“

Povzdechl si. „Takže určitě budeš chtít zajistit i přepravu, že?“

„Jo. Kdybys mi mohl tak na desátou poslat sanitku – přijedu s ní a všechno ti vysvětlím.“

5. KAPITOLA

Grace byla nervózní. Říkala si, že tu těžší část plánu má za sebou – totiž rozhovor se Seanem. Nečekala, že to s ním půjde tak hladce. Teď je na cestě k Robininým rodičům – jsou velice příjemní a chápaví, takže si myslí, že se dají snadno přesvědčit, že převoz jejich dcery bude v jejím i jejich zájmu.

Před domem Maxwellových zaparkovala něco málo po sedmé hodině. Bylo brzy, ale realizace plánu musela neprodleně pokračovat.

Zazvonila. Trvalo hodnou chvíli, než přišli otevřít. Pan Maxwell měl na sobě teplákovou soupravu a jeho žena stojící u paty schodiště byla ještě v noční košili, přes kterou si přehodila župan.

„Stalo se něco s...?“ zeptal se Thomas s obavami v hlase.

„Dobrý den – ne, nic se neděje – nemusíte se obávat. Omlouvám se, že vás tak časně přepadám, ale přišla jsem si s vámi promluvit – je to velmi důležité. Mohla bych dál?“

„Prosím,“ pan Maxwell ustoupil stranou a Grace vešla.

„Pojďte se posadit – tudy prosím,“ paní Maxwellová ukázala rukou před sebe a vedla je do společenské místnosti. Jakmile se Grace uvelebila do křesla, zeptala se jí: „Mohu vám něco nabídnout? Kávu, čaj...“

„Ne, děkuji – dlouho se nezdržím, jen se s vámi chci na něčem domluvit.“

Maxwellovi se usadili naproti ní a ona pokračovala: „Stav vaší dcery je momentálně beze změny, ale...“ odkašlala si.

„Slečno Grahamová,“ přerušil ji Thomas, „můžete s námi hovořit naprosto otevřeně – ať je to cokoliv – my už v žádný zázrak nedoufáme.“

„Tak dobře. Vaše dcera je neperspektivní pacient a nemocnice se rozhodla ukončit její léčbu, protože je to příliš nákladné.“

„Co to pro Robin znamená?“ zeptala se přiskrceným hlasem paní Maxwellová.

Thomas položil své ženě dlaň na paži, snažíce se ji uchlácholit, anebo ji chtěl tímto gestem ochránit před špatnými zprávami.

„Přestanou jí podávat podpůrné léky – bude dostávat pouze placebo,“ vymýšlela si Grace a viděla na jejich tvářích, že lež zabrala.

„Naše dcera má zemřít mnohem dříve?“ položila další otázku Eve se slzami v očích. Thomas ji vzal kolem ramen.

„Měla bych pro vás návrh: mám v Medfordu známého lékaře – volala jsem mu, a on souhlasil s tím, že ji k nim přijmou. Tam by měla Robin plnohodnotnou péči.“

„To je až někde na jihu,“ konstatoval Thomas zamyšleně.

„Ano. V deset hodin bude přistavená sanitka a já tam s ní pojedu.“

„A tohle dělají se všemi pacienty?“ zeptal se Thomas.

Grace lehce znejistěla – teď pravděpodobně přijdou otázky, na které se jí bude těžko odpovídat. „Pane Maxwelli, to já nevím – já do

toho nevidím, ale náhodně jsem vyslechla hovor, který nebyl zaručeně určen mým uším.“

„A kdo o tom rozhodl? Jestli to smíme vědět,“ opět navázal Thomas a Eve visela očima na jeho obličej.

„Nevím. Procházela jsem kolem lékařského pokoje, a protože bylo pootevřeno, tak jsem to zaslechla. Opravdu nevím, kdo to říkal. Podle hlasu jsem ho nepoznala. Pravděpodobně to byl někdo z vedení a udílel příkaz některému z lékařů – ten ale mlčel,“ Grace pokrčila rameny.

„A proč byste to pro nás dělala?“ zeptala se Eve.

„Babi,“ ozval se šeptavý hlásek a všichni tři natočili hlavy tím směrem.

Mezi dveřmi postával malý pihovatý chlapec. Ručičkami se přidržoval rámu, byl bosý, stál na jedné noze a chodidlo té druhé měl opřené o kolínko.

„Broučku, ty už nespinkáš?“ zeptala se ho Eve. S námahou se zvedla z pohovky a šla za synkem své dcery.

„Pane Maxwelli, já bych se ráda vrátila k tomu tématu, mohu?“

Thomas přikývl a provázel pohledem svoji ženu a vnuka.

„Přijdete do nemocnice, necháte si zavolat doktora Wintera – to je její lékař – což víte.“

Opět přikývl.

„A řeknete mu, že si Robin přeje, aby byla převezena a léčena v Medfordu. Měli byste si s ní o tom ale prvně promluvit – může se stát, že se jí na to bude ten doktor chtít optat osobně a přesvědčit se, že to tak skutečně je. A pokud by chtěl vědět proč zrovna tam,

mohli byste to zdůvodnit tak, že zde vyrůstala a teď by se do těch míst ráda vrátila.“

„Aby to vyznělo jako její poslední přání – to máte zřejmě na mysli.“

„Ano.“ Bylo těžké takhle s Thomasem natvrdo mluvit. Ale ještě horší by to bylo, kdyby zde seděla Eve. Ještěže ji ten klouček donutil odejít.

„Měli byste do toho špitálu zajet co nejdříve.“

„Jenomže my máme hlídání až od devíti.“

„To je pozdě. Zkuste té dotyčné zavolat, aby přišla hned. Pane Maxwelli, je to nesmírně důležité – věřte mi, prosím.“

„Myslíte, že jí ten převoz neuškodí?“

„V žádném případě. Bude to standardně vybavený vůz, já pojedu s ní – to už jsem říkala – a dohlédnu na ni. Robin bude po vizitě, po snídani, bude mít připravenou dokumentaci a bude mít své léky, takže v tom nevidím vůbec žádný problém.“

„Vždyť jste přece říkala, že jí léky přestanou dávat,“ prohlásil Thomas udiveně.

„To ano, já jí je ale dám, zalhala Grace, protože jí došlo, že si tou odpovědí právě naběhla. „Teď pojedu domů, vezmu si něco čistého na sebe a obratem se vrátím na oddělení.“

„Já nevím, jestli je to celé dobrý nápad,“ prohlásil pan Maxwell.

„Jistěže je,“ ozvalo se ode dveří.“ Ani jeden z nich neslyšel paní Maxwellovou přicházet. „Thomasi, přece nechceš, aby naše Robin odešla mnohem dřív. I když za ní nebudeme moct jezdit každý den,